

Sikhové a muslimové zdá se v Huddersfieldu zakopali válečnou sekeru...

Autor: Tobias Langdon

Podobně jako Friedrichovi Nietzschemu bývá i George Orwellovi často a neprávem upírán smysl pro humor. Na stránkách jeho románu 1984 však mezi vší hrůzou občas narazíme i na skvostné jiskřičky humoru. Vezměte si třeba pasáž, kde se zaměstnanci Ministerstva pravdy účastní „Dvou minut nenávisti“, manifestace proti ideozločinu, aby následně v aktu uctívání Velkého bratra „začala celá skupina lidí tiše a pomalu rytmicky skandovat: V-B!... V-B!... V-B!... – a znova a znova, velmi pomalu, s dlouhou pauzou mezi „V“ a „B“.“

Ministerstvo lží

Připomíná vám spojení „V-B“ (v angličtině *Big Brother, B-B*) něco? Mělo by, Orwell si totiž bral na paškál BBC, kde strávil část války jako propagandista. V jeho románu má Ministerstvo pravdy za úkol lhát a likvidovat nepohodlné části reality. Proto se v něm nacházela spousta paměťových děr, „velkých obdélníkových štěrbin, chráněná drátěnou mřížkou“, kterých „byly v budově tisíce či desetitisíce, nejen v každé místnosti, ale v malých vzdálenostech od sebe na každé chodbě.“ Tato zařízení měla paměť likvidovat, nikoliv uchovávat, jak tomu protagonista knihy Winston Smith přihlíží v mučírničkách Ministerstva lásky. Jeho trýznitel O'Brien mu ukáže fotografii, která dokazuje prolhanost a zkaženost vládnoucí ideologie:

„Ona existuje“ vykřikl.

„Ne,“ řekl O'Brien.

Přešel napříč místností. V protější zdi byla paměťová díra. O'Brien nadzvedl mřížku. Tenký kousek papíru zavířil v proudu teplého vzduchu a zmizel v záblesku plamene. O'Brien se odvrátil od zdi.

„Popel,“ řekl. „Popel, který se ani nedá identifikovat. Prach. Neexistuje. Nikdy

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

neexistovala.“

„Ale vždyť přece existovala. Existuje! Existuje v paměti. Já si to pamatuju. Ty si to pamatuješ.“

„Nepamatuju,“ řekl O'Brien. (*část třetí, kap. 2*)

Přesně to ovšem popisuje i skutečné chování BBC v jedenadvacátém století. Když po vynesení rozsudků nad zatím poslední obohacujícím gangem skupinových znásilňovačů skončila platnost informačního embarga na proces, BBC zamávala zprávou o výsledku procesu britské veřejnosti na okamžik před očima, podobně jako O'Brien ukázal Winstonu Smithovi inkriminující fotografii. Následně O'Briena napodobila i vhozením celé události do paměťové díry: za jediný den **zmizela** z přehledu zpráv. Co se tak týče BBC: „Neexistuje. Nikdy neexistovala.“

Hrůza v Huddersfieldu však existuje. Huddersfield je podobně jako **Rotherham** město v Yorkshire, které by většina Britů měla problém najít na mapě a většina cizinců o něm nikdy neslyšela. A stejně jako v Rotherhamu zde rok za rokem docházelo k systematickému znásilňování bělošských dívek muslimy:

Dvacet členů „ohavného a hnusného“ groomingového (blíže k významu slova zde: **grooming** – pozn. DP) gangu bylo odsouzeno za podávání drog, znásilňování a prodávání zranitelných dívek, k němuž docházelo v rámci hrůzného a systematického zneužívání napříč západním Yorkshirem. Nyní už je možné informovat o tom, že pětatřicetiletý vůdce skupiny, Amere Singh Dhaliwal, byl odsouzen na doživotí s minimální délkou odnětí svobody 18 let poté, co byl usvědčen z 54 zločinů, včetně mnoha případů znásilnění nezletilé osoby.

Soudce Geoffrey Marson QC (Queen's Council, královský soudní rada – pozn. DP) se nechal slyšet, že zločiny spáchané na patnácti dívkách dalece přesahují všechno, s čím se kdy setkal. „Dlouhodobé a vytrvalé“ protizákonné konání členů gangu bylo podle něj „to nejzávažnější představitelné“... Porotci u všech tří procesů si vyslechli, jak muži, většinou z Huddersfieldu, podávali dívkám, často teprve jedenáctiletým, alkohol a drogy, aby je následně sexuálně zneužívali na parkovištích, v hotelích, občerstveních, kulečnickových hernách, na vřesovištích nebo u vodních nádrží v okolí města. Mezi lety 2004 a 2011 se obětí gangu stalo patnáct velice zranitelných dívek. Jednu z nich, v té době jí bylo teprve jedenáct nebo dvanáct let, unesli z ústavu sociální péče a podali extázi. Poté ji přinutili provádět sexuální úkony, vyslechl Korunní soud v Leedsu.

Mnohé z obětí popisovaly, jak je na večírcích v bytech nalévali alkoholem a dávali jim drogy, aby je následně „jeden po druhém“ znásilnili muži, kteří místo kondomů používali plastové sáčky. Dhaliwal stál v čele skupiny, jejíž příslušníci se oslovovali

přezdívkami jako „Drákula“, „Zvíře“ nebo „Tvrdák“ („Chiller“). Ty zazněly i před soudem, stejně jako výpovědi o tom, jak se tento ženatý otec dvou dětí dopustil nespočtu znásilnění, organizoval dětskou prostituci, prodával a převážel dívky do dalších měst a jejich zneužívání si nahrával na mobil.

Jeho chování k dívkám bylo „nelidské“, dodal soudce. Jednou dokonce při hře „vadí nevadí“ sexuálně zneužil děvče lahví od alkoholu. Jindy Dhaliwal vyhecovoval dalšího muže ke znásilnění opilé patnáctileté dívky za přihlížení ostatních. Bylo to „ponižující a odporné,“ řekl soudce. Násilníci zcela záměrně cílili na zranitelné dívky. Všechny pocházely z rozvrácených rodin, matka jedné z nich nebyla kvůli své závislosti na alkoholu a drogách péče o vlastní dceru vůbec schopna. Dvě z dívek trpí lehčí poruchou učení. Přinejmenším jedna z dívek se pokusila o sebevraždu, další prodělala potrat, vyslechli si porotci. Jedno děvče pachatelé vyhodili před jejím domem z jedoucího auta. Po celém obličeji měla odřeniny a byla pod vlivem alkoholu a drog. (**Huddersfield grooming gang jailed for abusing vulnerable girls**, *The Guardian*, 19. října 2018)

Nezapomínejme, že Huddersfield ani Rotherham nejsou žádná velkoměsta. V lidnatých centrech Yorkshire jako Bradford, Leeds a Sheffield nepochybně docházelo a dochází k ještě mnohem rozsáhlejšímu zneužívání, jak dříve či později vyjde najevo.

„Mnohé z pachatelů se nepodařilo identifikovat“

Celou pravdu ostatně neslyšíme ani o Huddersfieldu. Usvědčeny a odsouzeny byly dvě desítky mužů „pakistánského původu“, ale reportáž jen potvrzuje má slova ze staršího článku „Rape-Gangs Unlimited“. Těchto dvacet Pákistánců bylo pouhým „vzorkem obviněných, vybraným tam, kde dané ‚společenství‘ obsahuje příliš mnoho zločinců, než aby mohli být úřady stíháni bez masivního skandálu.“ V Yorkshire tak zůstává na svobodě mnoho prznitelů dětí, jak tvrdí i samotné oběti: „Před soudem zaznělo, že řada dalších pachatelů nebyla identifikována a dívky mluvily o zneužívání muži, jimiž ostatní říkali ‚manga‘, jak se označují Pákistánci, kteří pořádně nemluví anglicky.“

Máme dívkám věřit? Kdo kategoricky trvá na tom, že obětem sexuálního násilí musíme věřit vždy? Přece feministky. **Ale stejně jako v Rotherhamu, Oxfordu, Newcastlu, Kolíně nad Rýnem a dalších ostře sledovaných případech brutální nebělošské misogynie byla i v případě Hrůzy v Huddersfieldu do očí bijící zejména nepřítomnost a mlčení feministek.** A stejně jako v Rotherhamu sedí i na radnici v Huddersfieldu labouristé a ve sněmovně město zastupuje labouristický poslanec. Tito lidé jednoznačně a rozhodně odmítli bránit zájmy bělošských dívek z dělnických vrstev. Paralely jdou ale ještě mnohem hlouběji, protože labouristický poslanec za Sheffield Barry Sheerman je zapálený filosemita a přítel Izraele, stejně jako rotherhamský Denis MacShane. Sheerman v britských médiích pravidelně odsuzuje antisemitismus a Jeremyho Corbyna za jeho zdráhavost při plnění židovských pokynů. (viz [zde](#), [zde](#), [zde](#) a [tady](#)).

Bezmezná chucpe

Abychom Sheermanovi nekřivdili, „někdy v roce 2008“ se zneužívaným dívkám ve svém obvodu **váhavě pokusil pomoci**, když jich „za ním přišlo alespoň půl tuctu“ a „snažil se téma dostat na program debaty v parlamentu“. Jak dnes s politováním dodává, „ovzduší tehdy nebylo tématu nakloněno a ‚negativní odezva‘ mu zabránila v dalším konání“. Přeloženo do srozumitelnější se Sheerman o cosi vlažně pokusil a pak to rychle vzdal. Měl ostatně na práci důležitější věci, např. do úmoru sloužit zájmům miniaturního britského židovského společenství.

Nad jeho prioritami zůstává rozum stát, protože podobně jako nedaleký Rotherham či Barnsley není ani Huddersfield „**židovské město**“. Je to však labouristické město a tato strana znovu ukázala vpravdě orwellovský obsah svého jména: „Ministerstvo míru, do jehož kompetence spadala válka. Ministerstvo pravdy šířilo lži. Ministerstvo lásky mělo na starosti mučení a Ministerstvo hojnosti hlad.“ V Británii jedenadvacátého století je tak posláním Labouristické strany boj proti zájmům bílé dělnické třídy, nikoliv péče o ně, přestože za tímto účelem strana kdysi vznikla.

Lammy se obouvá do Javida

Přesto jsme se rozhořčené reakce labouristických politiků v souvislosti s Hrůzou v Huddersfieldu dočkali, a to v podobě **odpovědi** na tweet (konzervativního) ministra vnitra Sajida Javida. Černošští labourističtí poslanci Diana Abbottová a David Lammy „zepsuli“ Javida poté, co na **Twitteru napsal**, že „tyhle zvrácené asijské pedofily konečně dostihla spravedlnost“. Lammyho s Abbottovou pobouřilo, že si Javid dovolil upozornit na skutečnost, že všichni pachatelé náležejí k jedné relativně nepočtené etnické menšině. Lammy řekl: „Obětem tohoto zločinu nijak neposlouží, když se budeme snažit vinu shodit na jednu skupinu.“ Abbottová pak šla ještě dál: „Snahy úřadů a nyní zjevně i vlády připsat tyto zločiny na vrub jedné etnické skupiny (evidentní nepravda, viz fotografie členů **grooming gangů** – pozn. DP) nijak nepomáhají zranitelným ženám, a to jak co se týče sociálních služeb, ochrany psychického zdraví ani policejních zdrojů potřebných k potrestání všech sexuálních predátorů.“

„Labouristé“ David Lammy a Diane Abbottová...

Jejich slova jsou cynicky nepoctivá, protože nikdo netvrdí, že podobné zločiny jsou výsadou kterékoliv jedné skupiny. **Rozhodně se však častěji objevují u nebělochů než u bělochů, což je přesně onen důvod, proč Lammy i Abbottová nechtějí, aby se**

„etnicita“ gangu z Huddersfieldu zmiňovala. Jejich slova jsou smutně úsměvná také proto, že nikdy nehnuli prstem pro tisíce bělošských žen a dívek znásilněných a jinak zneužitých muslimy a dalšími nebělochy. Spíš naopak, z plných sil pracují na rozšíření a zhoršení barevné delikvence podporou masové imigrace a demonizací bělochů pro jejich domnělý „rasismus“ a „xenofobii“.

Jak říká Nadace pro vzdělávání o holokaustu...

I Sajid Javid sám však byl ochotný říct jen kus pravdy, protože přesnější označení než „asijští“ by bylo „pákistánští pedofilové“. Ale Javid bezvýhradně podporuje rozsáhlý protibělošský byrokratický aparát „antirasismu“ a „rozmanitosti“. Proč by také nepodporoval? Jako správný šábes gój také **pravidelně vystupuje na židovských akcích**, aby se patolízalsky lísal mocné skupině, která jeho politickou kariéru zaštitila finančně i mediálně:

Javidův projev na výročním sjezdu Svazu židovských studentů v roce 2014

Šalom Alejchem (*hebrejsky „mír s vámi“*). Díky, že jste sem dnes přišli a umožnili mi zde promluvit. Vždy je skvělé vidět mladé lidi aktivně zapojené do politického procesu... (*Americký prezident z počátku 20. století*) William Howard Taft kdysi antisemitismus označil za „jedovaté býlí“.

Dnes, asi o století později, odmítám nečinně přihlížet, jak se toto býlí znovu rozmáhá kdekoliv v životě naší země. Proto budu vždy s hrdostí vystupovat proti veškerým výzvám k bojkotu Izraele. Je mi totiž jasné, že jde o pouhou zástěrku nejstarší formy nenávisti. Proto s povděkem kvituji aktivní postup vlády proti antisemitům, kteří se snaží uchytit na britských univerzitách.

A proto se také s hrdostí podílím na osvětové činnosti organizace Nadace pro vzdělávání o holokaustu (Holocaust Educational Trust). Dvěma teenagerům z každé školy v Británii hradíme návštěvu Osvětimi, aby mohli hrůzy šoa spatřit na vlastní oči. Před dvěma lety jsem měl tu čest připojit se ke skupině dětí z mého domácího obvodu na jejich cestě do Polska. O zvěrstvech nacistického režimu jsem předtím mnoho četl. A trvalá expozice o holokaustu v Imperiálním válečném muzeu ve mně zanechala hluboký dojem.

Nic vás ale nemůže připravit na přímou zkušenost na místě. Na vlastní kůži to tento týden při své návštěvě poznal i premiér (*David Cameron*). Nepochybuji, že každý si z návštěvy Osvětimi odnese svou vlastní a jedinečnou zkušenost. Já osobně nikdy nezapomenu, co jsem cítil při pohledu na vitrínu naplněnou tisíci a tisíci bot ukradených zavražděným. Bylo mezi nimi i nespočet párů maličkých bot, očividně ukradených z dětských nožiček.

Jako rodič – a lidská bytost – cítím, že tento výjev se mi navěky vryl do duše. Jak

říká Nadace vzdělávání o holokaustu, teprve když pochopíme, kam předsudky vedou, budeme je moci účinně zastavit. (atd., atd.) (Projev Sajida Javida na výročním sjezdu Svazu židovských studentů, 14. prosince 2014)

... se prou s „konzervativním“ britským ministrem vnitra Sajidem Javidem o nejlepší způsob ochrany zájmů bělošské dělnické třídy.

Jak ale skutečně zní hlavní poučení z holokaustu? Podíváme-li se na Izrael, pak zjevně v tom duchu, že si Židé musejí zachovat kontrolu nad svým vlastním osudem odmítnutím masové imigrace. Židé jsou odhodláni dbát o to, aby nepřátelsky naladěni cizinci uvnitř izraelských hranic nikdy nenabyli moci nad Židy. Jestliže ale upřeme svou pozornost na západní země, hlavní poselství holokaustu zní, že běloši musejí pozbýt kontrolu nad svým vlastním osudem otevřením bran nekonečné imigraci nepřátelských cizinců z Třetího světa. Jakmile si snad běloši dovolí této invazi bránit, svědčí to o jejich „rasismu“, „předsudcích“, „nenávistnosti“ a „xenofobii“. Tak to alespoň slýcháváme od Židů a jejich věrných šábes gójů jako Sajid Javid.

Na obzoru se rýsuje občanská válka

Jsou to lháři. **Hrůza v Huddersfieldu, stejně jako všechny předchozí a budoucí skandály se skupinovým znásilňováním muslimy, je velice názornou ukázkou toho, co nebělošští muslimové bělochům provádějí, přestože zatím jsou v Británii poměrně malou menšinou. Jak jejich počty porostou, bude se jejich chování dále zhoršovat. Proto se spolu s ostatními nebělochy musejí vrátit, odkud přišli.** Stále více bělochů si to uvědomuje, včetně mnoha příslušníků armády. Obyčejní vojáci nedávno zareagovali velice vzpurně na propuštění jednoho ze svých druhů „za ‚zločin‘ pořízení *selfie* z Tommym Robinsonem“.

Tommy Robinson sice není o nic menší šábes gój než Sajid Javid, ale řadoví vojáci ho podporují, protože chce odhalit činnost muslimských gangů násilníků a zastavit je, ne jejich zločiny tutlat a prodlužovat tak jejich trvání. Po propuštění Robinsonova fanouška obyčejní vojáci vzkázali svým zrádcovským, politicky korektním nadřízeným: „Nemůžou nás vyhodit všechny!“ a „#IAmTommy“. Nad Británií i dalšími západními zeměmi se tak vznáší stále temnější mračno občanské války. Pokud skutečně přijde, vojsko i policie se jen těžko postaví za zrádce a šábes góje na špici mocenské pyramidy.

Po skončení občanské války mohou začít procesy s politiky, byrokraty, novináři a akademiky zodpovědnými za Hrůzu v Huddersfieldu i všechny ostatní případy „obohacení“ spáchané na obyčejných běloších. Nejsem Tommy, ale jsem běloch a chci zpátky svou zemi.

Článek Tobiaše Langdona Huddersfield Horrorshow: Another Non-White Rape-Gang in Brave

Hrůza v Huddersfieldu: další gang nebělošských pachatelů
skupinových znásilnění v Přečrásné nové Británii | 7

New Britain vyšel na stránkách The Occidental Observer 30. října 2018.